

STĀSTS PAR DRAUDZĪBU

AUTORI DANIELA KŅEZA UN IVANS DRAJZLS

Egonam ļoti patīk spēlēties un, kā ikvienam bērnam,
viņam ļoti interesē rotaļlietas.
Viņš lasa grāmatas un spēlējas ar iedomu lidmašīnām
un mīkstajām mantiņām.
Egons bieži iztēlojas, ka viss, kas viņam apkārt,
izgaist. Kad tā notiek, viņš ir ļoti laimīgs.

Tomēr Egons nav laimīgs vienmēr. Viņam ir reta slimība. Tai ir jocīgs nosaukums, ko Egons nemaz nevar izrunāt.

Slimības dēļ viņš bieži jūtas noguris un viņam sāp. Tādās reizēs viņš parasti neiet ārā spēlēties. Tāpēc viņš dažkārt jūtas bēdīgs un noskumis. Arī iegūt jaunus draugus tāpēc ir grūtāk.

Egona mamma un tētis veda viņu pie daudziem ārstiem dažādās slimnīcās. Egons ne vienmēr saprata, ko ārsti teica. Viņš tikai vēlējās justies labi, lai spēlētos ārā, kā citi bērni.

Šodien Egonam bija pirmā diena bērnudārzā. Viņš nevarēja sagaidīt, kad satiks citus bērnus.

Egons apsēdās blakus zēnam, vārdā Pēteris. Draugs viņu aicināja no rotaļu klučiem uzbūvēt māju.

Viņi uzcēla lielu māju — Pēteris un Egons bija ļoti lepni par savu veikumu. Arī citi bērni apbrīvoja celtni.

Egona pirmā diena bija lieliska! Taču pienāca laiks rotaļām ārā.

“Skriesimies!” ierosināja Pēteris.

“Es nevaru paskriet,” pieri saraucis, atteica Egons.

“Ai!” Pēteris bija pārsteigts. “Nudien žēl, jo man ļoti patīk skriet! Tad jau tiksimies vēlāk.”

Pēteris aizjoņoja uz rotaļu laukumu. Egons skumji skatījās pa logu, kā pagalmā spēlējas citi bērni.

Arī citreiz Egons bieži palika iekšā, jo viņam bija grūti skraidīt ar jaunajiem draugiem. Viņš negribēja, lai citi zina, cik ļoti tas viņu apbēdina.

Dažreiz mamma un tētis paņēma viņu no bērnudārza ātrāk, lai dotos uz slimnīcu. Reiz Egons nokavēja drauga dzimšanas dienas svinības, jo viņam bija jābrauc pie ārsta. Egons bija ļoti bēdīgs.

Bērnudārzā daži bērni vairs negribēja spēlēt ar Egonu, teikdami, ka ar viņu nav jautri. Kāda meitene nezaicināja Egonu uz dzimšanas dienu, jo viņas mamma teica: “Būtu labāk, ja Egons nenāktu.”

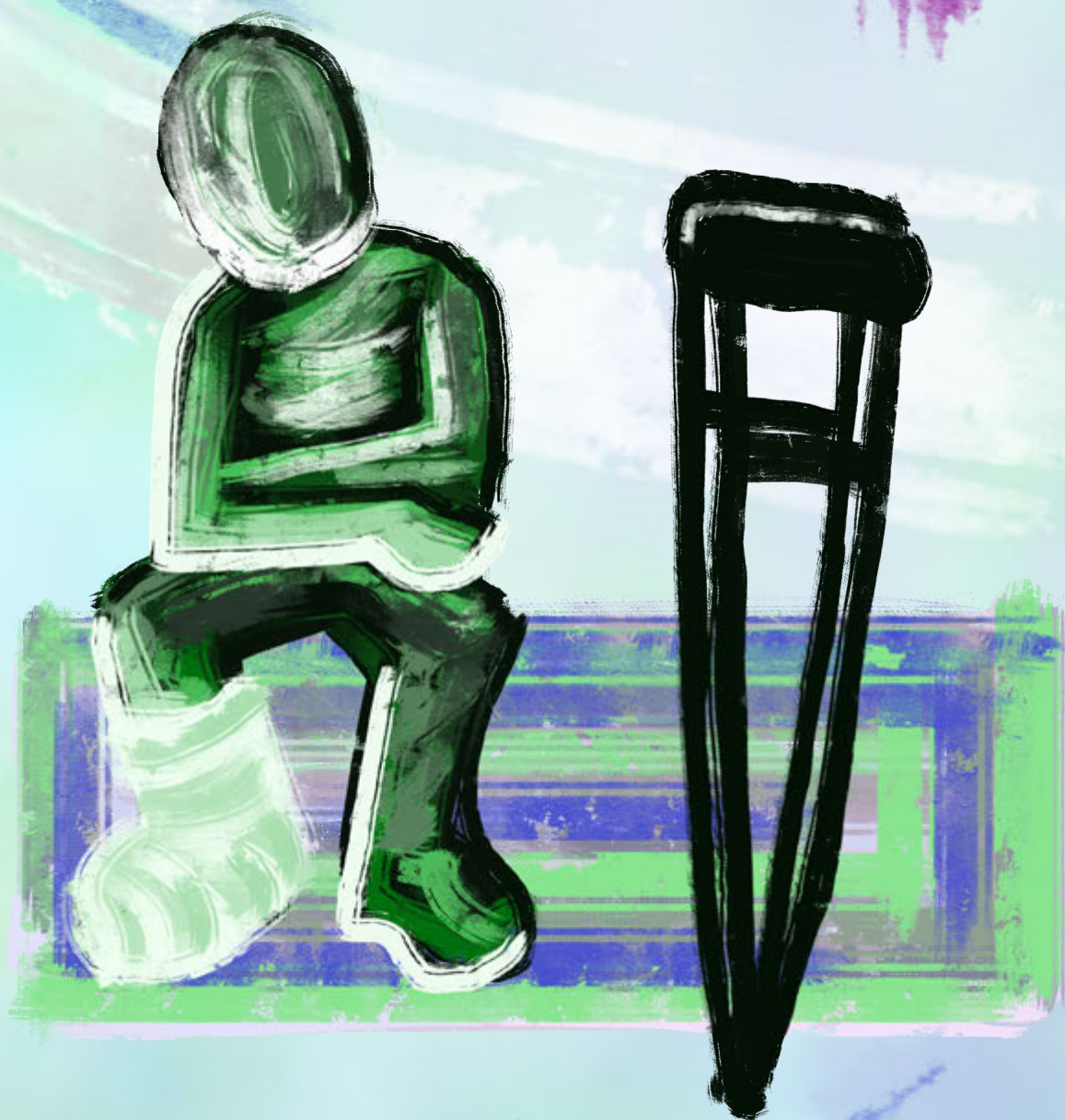
“Kāpēc ielūgt bērnu, kas ar tevi nevar spēlēt?” viņa teica. “Viņš tikai sēž istabas stūrī, kamēr citi bērni rotaļājas.”

Un Egons kļuva arvien skumjāks un skumjāks.

Taču kādu dienu Egon draugs Pēteris salauza kāju, un kājai uzlika ģipsi. Nu viņš sēdēja blakus Egonam un abi vēroja, kā citi bērni spēlējas. Pēterim bija ļoti grūti visu dienu nosēdēt mierā.

“Man žēl, ka tu savainojies,” teica Egons. “Ceru, ka drīz varēsi atkal skriet.”

Vēlāk pēcpusdienā Pēteris prātoja, cik slikti Egons jūtas. Viņš saprata, cik smagi ir sēdēt pie loga un skatīties, kā citi bērni spēlējas bez tevis.

Beidzot Pēteris iztēlojās, cik grūti Egonam ir ik dienas sēdēt vienatnē. Viņš aptvēra, ka Egons nav vainīgs pie tā, ka nespēj skraidīt ar citiem bērniem.

Pēc vairākām nedēļām Pētera kāja beidzot bija sadzijusi un viņš atkal varēja skriet. Tomēr viņš neaizmirs, kā jutās, kad kāja bija iegipsēta. Pēteris izlēma palīdzēt Egonam.

Tuvojās Egonas dzimšanas diena. Puisēnam bija bail,
ka neviens pie viņa neieradīsies. Egons bija pamanījis,
ka bērnudārzā daudzi bērni no viņa izvairās.

Egons nezināja, ka viņa draugs Pēteris gatavo viņam
pārsteigumu...

Savā svētku dienā Egons gaidīja spēļu istabā. Uz
galda stāvēja sula, kūka un našķi. Svinībām pietrūka
tikai citu bērnu.

Egons skatījās pa logu, cerēdams, ka pie viņa atnāks
kāds ciemiņš. Viņš gaidīja, taču neviens nenāca.
Egons bija ļoti sarūgtināts.

Pēkšņi Egons sadzirdēja ārā troksni. Pa durvīm ieskrēja Pēteris, un viņam sekoja visi grupas bērni.

Uz Egonu dzimšanas dienu bija atnākuši pilnīgi visi. Bērni atnesa spēļu klučus, papīru un krāsas. Kopā ar Egonu viņi spēlēja visdažādākās spēles.

Pirms apciemojuma Pēteris bija bērniem visu paskaidrojis. Egonam patīk rotaļāties, bet slimības dēļ viņš ātri nogurst. Tāpēc galda spēles ir daudz labāka izvēle. Kad bērni to saprata, visi gribēja doties ciemos pie Egonu.

Egons bija bezgala priecīgs.

Pēc dzimšanas dienas svinībām Pēteris bieži sēdēja blakus Egonam. Arī citi bērni palika ar Egonu, lai rotaļātos. Egonam aizvien bija jābrauc uz slimnīcu, taču bērnudārzā viņš vairs nekad nejutās vientuļš.

Kad Egons izauga, viņš kļuva par slavenu gleznotāju un daudzi viņa kādreizējie grupas biedri nāca uz Egona izstādēm. Viņi lepni stāstīja žurnālistiem, ka ir Egona draugi. Egons nekad neaizmirs draugu laipnību. Savukārt viņa draugi iemācījās pieņemt citus cilvēkus.

STĀSTS PAR DRAUDZību

STĀSTU SARAKSTĪJUŠI SERBU AUTORI DANIELA
KNEZA UN IVANS DRAJZLS

SADARBĪBĀ AR ORGANIZĀCIJU RARE DISEASE DAY UN
LATVIJAS RETO SLIMĪBU ALIANSI ŠO GRĀMATU TULKO-
JUSI VELGA POLINSKA

RAREDISEASEDAY.ORG